

..כשהם אמרו לי שגרשון פצוע, הייתי מאושרת. שמחתי שהוא חי!"

זו היתה זועת-אלוהים! לעולם לא אשכח את היום שבו באו שני חיילים אל בית הורי. מייד כשראיתי אותם, הבנתי שמהו נורא קרה. כשהם אמרו לי שגרשון פצוע, הייתי מאושרת. קודם-כל שמחתי שהוא חי, שלשירלי, הילדה שלי, יהיה אבא. שום אבא בעולם לא יכול להיות כמו גרשון. אחרי-כך נכנסתי לחדר שלו בבית-חולים הדסה בירושלים.

"כימעת שאיבדתי את ההכרה. מייד ראיתי שהסדין נגמר באיזור החלציים. הוא היה כולו מכוסה בתחבושות. בקור שי ראו את עיניו, שהיו עצומות. על חזהו ועל גבו היו תחבושות-ענק. כפייד אחת היתה חבושה לחלוטין. התחבושות היו ספוגות דם.

"לא האמנתי למה שראו עיני. לפני שבועיים שלחתי גבר למלחמה, חתיד עולמי, חסון, בריא, חזק! ומה החזירו לי אחרי שבועיים? שבר-כלי! אבל לא התעלפתי ולא צעקתי. רק ב"חזק צרחתי כמו מטורפת. החרדתי את כל בית-החולים בצרחות שלי. אבל לא היה איכפת לי. רציתי שידעו שזואב לי! ש"כואב לי שגרשון שלי הפך שבר-כלי! "אחר כך, כשהרופא אמר לי שלא ברור אם גרשון יחיה או ימות, החלטתי שאני לא אתן לו למות. מה שלא יהיה, ובאיזה מצב שאני אקבל אותו, אני אעזור לו להתגבר, אני אחזיר אותו לחיים, אני אשי"קם אותו!"

כך מתארת בת-שבע פכט, יפהפיה בלונדית בעלת גוף משגע, את החוויה הקשה שעברה עליה שבועיים אחרי פרוץ מלחמת יום-הכיפורים. היא באה אז לבקר אצל מיטת בעלה בן ה-28, גרשון, שנפגע קשה ליד מוצב לקקו כאשר יצא ב"מיסגרת תפקידו, לחלץ טנק — ונפגע ב"עצמו מרסיסי-פגז, בכל חלקי גופו. גרשון איבד במלחמה את שתי רגליו. רגל אחת נקטעה מתחת לברך, והשנייה נקטעה באיזור המפשעה.

..לא התאהבתי ברגליים שלך!"

בת-שבע, שנישאה לו בגיל 18, ושלדה את שירלי, בתם הראשונה, בדיק ביום שבו חגגו שנה לנישואיהם, נכנסה לדיכאון. היא לא אכלה, לא ש"חחה עם אנשים, וישבה ליד מיטתו של בעלה יומם ולילה.

הבעל לא חדל לשאול את אמו מה תגיד בת-שבע. האם עדיין תרצה אותו? האם תסכים להמשיך להיות אשתו? אותה לא העז לשאול השאלה שעינתה אותו. היא חיתה באה אליו, והוא היה מתעלם מעצם נוכחותה, מסתתר מתחת לסדין ובוכה כמו ילד.

חודשיים תמימים ישבה בת-שבע פכט ליד בעלה וסעדה אותו. יום-יום היתה נוסעת מדירתם שבתל-אביב לבית-החולים הדסה בירושלים. היא לא החסירה אפילו יום אחד.

מספרת בת-שבע: "הייתי יושבת לידו, מאכילה אותו, עוזרת לו לעשות את צרכיו. כל הזמן דיברתי אליו, והוא לא ענה לי בכלל. בסך-הכל הייתי בחורה בת 21. כולם חשבו שאני ילדה. אבא שלי ממש לא האמין איך פיתאום התבגרתי, ביום אחד. ואני באמת התבגרתי בעשר שנים.

"הייתי אומרת לו: גרשון, אני אוהבת אותך, העיקר שאתה חי! לא משנה שאין לך רגליים, הפרצוף שלך נשאר כמו ש"היה. לא אהבתי את הרגליים שלך, אהבתי אותך.

"אמרתי לו: נחליף בית, יהיה לנו אוטו, משרד-הביטחון ידאג לנו, יהיה לנו טוב, הכל יהיה כמו שהיה. הבטחתי לו ששכיבוא הביתה מבית-החולים, אכנס להריון ואלד לו עוד ילד. הבטחתי לו, ונשבועתי לו ול"עצמי לקיים את ההבטחה הזאת. זה היה הדבר הכי חשוב לי בעולם, שגרשון יידע שאנחנו יכולים לחיות כמו בעבר, אפילו כשאין לו רגליים."

ובת-שבע קיימה את הבטחתה. שנה לאחר פציעתו נולדה לגרשון פכט בתו השנייה, תינוקת יפהפיה ותכולת-עיניים בשם בוני. גרשון חיה מאושר. "במשך כל ההריון של בת-שבע התפללתי לבת. אם היה נולד לנו בן, לא הייתי יכול לעמוד בזה. לא רציתי בן, שילך למלחמה, וש"

